

Ronny Heuker over uitzendingen naar Kosovo en Afghanistan:

‘Twee totaal verschillende missies’

Met KMBO Bouwkunde op zak werd Ronny Heuker direct aangeworven bij de landmacht. Na de opleiding ging hij eind januari 2000 als soldaat-timmerman naar Kosovo. "Er waren mensen nodig om het land te helpen met de opbouw. Daar wilde ik mijn steentje aan bijdragen en dus heb ik me als vrijwilliger gemeld." Drie jaar later moest hij naar Afghanistan.

Naam en leeftijd: Ronny Heuker (26)
Rang, functie: soldaat-/korporaal-timmerman 102 Constructie
Uitgezonden naar: Kosovo (2000) en Afghanistan (2003)
Is nu: vrachtwagenchauffeur
Hobby's: meehelpen op de boerderij, allround klussen en motorrijden
Hekel aan: drukte om onzin, terwijl er overal in de wereld zoveel ellende is
Beste oorlogsfilm: alle films over de Tweede Wereldoorlog

Door: Klazien van Brandwijk
Foto: Fred van Brandwijk

De 102 Constructiecompagnie werd gelegerd in het tentenkamp *Canaba Hill* in Prizren. De werkzaamheden waren divers. Zo maakten de mannen van KFOR II onder meer nieuwe dakconstructies voor huizen die helemaal waren ingezakt en ontwikkelden én bouwden ze een proefwoning voor de bevolking. Als het te koud was fungeerden ze als bijrijder bij transporten.

Schooltje

De Nederlanders werden benaderd om de 'natte ruimte' (wc en douches) op een schooltje aan te leggen. "Dat was ook wel nodig. Het was een echte smerboel. De luchtmacht had dat geregeld. Het was mooi en zinvol werk. We waren echt bezig met de opbouw van het land en dat is het mooiste en het dankbaarste dat ik tijdens mijn uitzendingen heb gedaan", aldus Heuker.

Enthousiast vertelt de veteraan over zijn ervaringen. Vooral aan de middagpauzes heeft hij een speciale herinnering. "Dat was geweldig! Dan gingen we voetballen met die kleintjes. Je zag ze genieten van de aandacht. Het veldje zat vol kuilen en bulten en onze grondverzetters hebben dat geëgaliseerd." Terug in Nederland pakte Heuker zowel privé als in dienst zijn leven weer op. Verkering, veel oefeningen, wat opleidingen en een bevordering tot korporaal. Na een vooraankondiging in september 2002 hoorde hij tijdens het eindappel op 22 januari 2003 dat hij drie dagen later naar Afghanistan zou vertrekken. "Dat was heel apart. Ook een opluchting. Eindelijk had ik antwoord op de vraag: wanneer ga je nu?"

Gevaar

Na oponthoud door het ontbreken van de namen van de 25 Nederlanders op de passagierslijst én laaghangende wolken in Oezbekistan, bereikten ze uiteindelijk Kabul. "Dat vergeet ik nooit meer... die stank... wat een viezig-

heid!" Veel tijd om daar bij stil te staan, was er niet. "Wij waren *first in* en hadden twee weken om de voorbereidingen te treffen voordat de rest van onze groep zou arriveren. Als ook de rest is gearriveerd gaan de mannen aan de slag om *Headquarters* en *Camp Warehouses* beter te beveiligen. "De bestaande bunkers waren niet volgens de norm, dus we bouwden bunkers van *HESCO*-vlechtbeton, doek, puin, zand en steenslag."

Heuker vertelt dat er vaak luchtalarm was. "Eén keer zaten we in onze bar toen er een megaklap was. De grond trilde. Op nog geen 150 meter van het kamp was 'iets' ingeslagen. Als gekken hebben we alles geblindeerd en toen heb ik iedereen met scherfwerend vest en buks naar de bunker gestuurd. Dat was best wel griezelig. Je wist nooit hoelang het ging duren. Soms zat je met honderd man vier en een half uur in de bunker." Hinderlagen, mijnen en *boobytraps* vormden dagelijks een bedreiging voor de VN-soldaten. "Je gaat toch wel nadenken als op de weg waar jij rijdt 's nachts Engelsen op een boobytrap zijn gereden. Het was de knop omzetten. Hard werken. Terug op de basis koppen tellen: is iedereen er? Knop weer omzetten en lol maken." Na Afghanistan heeft Heuker voor zijn privé-leven gekozen. "Heel bewust. Ik heb deelgenomen aan twee totaal verschillende missies, dat was goed en genoeg."